

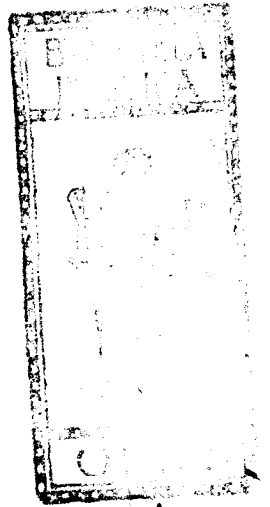
no 3

1932

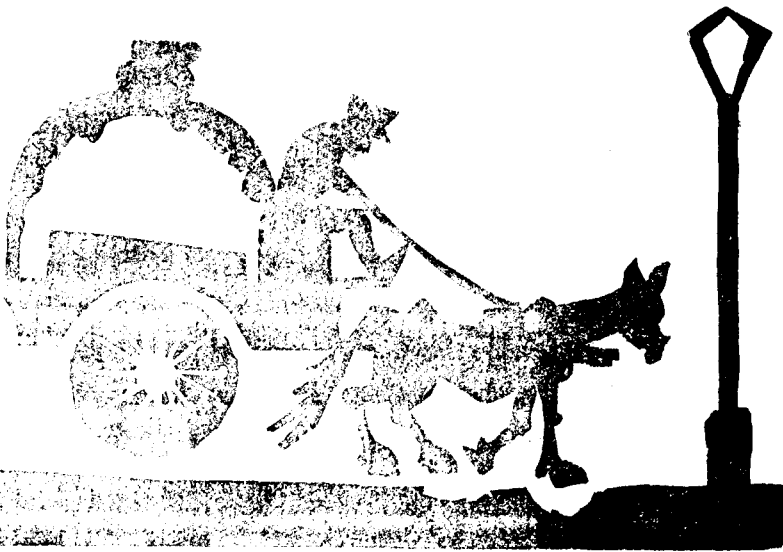
La Bomba

Portaveu de la F. J. C.

Donatja de l'Assembleament

~~10/10~~
10/10

el cadàver d'Acció Catalana

Jose Martí

L A B O M B A - Portaveu de la F. J. C.
PERIODIC AGRICOL

que defensarà els interessos morals i materials del districte

Redacció, Aci
Administració, Allà

No s'admeten suscripcions i els
anuncis es paguen per davant

CONSIDERACIONS

Comencen protestant del fet, que el nostre candidat Bastons, habent sortit diputat per minoria, hagi estat proclamat per majoria. A cada ú el seu; i no ens embolicarem gaire, perquè ho fariem massa fort i no en sabríem sortir. Precisa que diem ben alt i ben fort però, la compacte i brillant votació que va obtenir en apuntar-se un vot i precisament el seu; circumstància agravant i nocturna, que li otorgaba sense embuts, la més autèntica representació minoritària.

El triomf del nostre candidat, que és el nostre—candidat i triomf a la vegada—era cosa descomptada per endavant. El matí del dia de *autos*, quan del campanar de Sant Esteve s'estiraben damunt la ciutat vuit batallades, més calmoses que En Ramonet Canal, de câ la ciutat, les rengleres d'homes adversaris nostres tremolaven de por, i aixecaven al cel un soroll esquerdat d'estriquetes. Poc va costar-li llavors al nostre candidat, sortir victoriós, amb el seu vot a la mà (un vot de gràcies, d'una individua del sexe feble, robusta i accidentada, que dies abans va *propinar-li* tres sessions de canya de puny, per descarar i trapa-

cer). Després d'una prova tan evident, a ningú més que a ell tocava d'ésser alcalde. Però degut que no podia esserne per estar ja massa ocupat vigilant constans-(Miquel)-ment a la senyora del vot de gràcies, va declinar l'honor al senyor Toc.

I ben poca feina va quedar per dit Toc: calçar-se *el peu de sabata grossa*, amarrar-se fort al cadiral, etzibar tres guitzes... i al carai En Garganta!

PA BENET

Antonia Villegas: Sant Antoni Gloriós, donaré per vos un ralet d'aquells foradats i un altre pel pa benet si feu que si mai em falta pa en quedi en coca.

Pilar Figueras: Vuit cèntims pel pa benet i un ciri per vos i un altre per Sant Josep Oriol si feu que en Gibert se'm declari urgentment.

L'HUMOR DELS ALTRES

Com pensen algunes mares

—M'agradaria casar-la aviat perquè com sóc republicana em treuria la creu de sobre.

(De «L'Esquella»)

bom bar des

Els del Casal Català fan avenços, en proporció directa de les derrotes. Actualment ja compten amb una pandilla, que a igual que els republicans concentracionistes, saben celebrar les victòries (?) amb una pítima fantàstica de conyac.

Viva la juerga.

En Bet porta la creu dels exercitants del trau de la solapa, mig aixafada i rovellada per haver-li saltat l'esmalt.

Diuen que fou una vegada que es picava el pit amb massa afició.

Havent-se quedat sense conserge el Centre Catòlic per defunció del que desempenyava igual càrrec, ens han dit que seria designat per ocupar-lo, el senyor Sebastià Maria.

Seria inqubida en les clàusules de contracte, l'obligació expressa d'arribar-se cada matí al safareig de càn Carlicus.

Tres onces de farmacèutic; 10 Kg. de sanigreus; 50 Kg. de mala llet. Tot ben remenat en resulten 60 Kg. 50 grams de comptador municipal.

Cal operar amb molt compte, puix que en cas d'una reacció massa forta, tot Olot en resultaria *empudegat*.

Amb les eleccions, va guanyar l'Esquerra i, és clar, el cartipàs municipal per terra.

La Rifada de Nadal

Olot és una de les poblacions on els seus habitants es deixen arrifar més sovint, (això ens consta!) i en arribar als voltants de Nadal es llencen també de plè a la *Rifa*, a la recerca d'aquella dona grossa—que a Madrid en diuen la «gorda» i a Catalunya la «Lliga»—disposats a deixar-se caure a sobre, amb la seva greixina carinyosa plena d'uns temps millor i d'un viure rajanesc, donjuanesc i sibarític.

No podem pas dubtar per tant que els castells que s'han fet sobre possibles realitzacions,—castells que s'esfondraran després de la rifada,—venen al *pelo* per fer un sensacional reportatge, coneguent el pensament de les nostres autoritats, representants d'entitats, Comerç, Indústria, premsa i fins i tot les nostres nenes de galtes vermelles com pomes camosines i de boca de pinya torrada al forn.

Així és que, amb una brigada topogràfica, com diria en Toc i uns grans fulls de paper de fumar, varem emprendre la tasca convençuts d'obtenir grans resultats.

I amb la pregunta —Què farieu si treguéssiu la grossa?, ens varen ésser fetes les següents respostes:

El senyor Aubert (alcalde).—Em faria venir un professor català expressament de París.

El senyor Aubert (fabricant).—Torneu la setmana entrant.

El senyor Aubert (impressor).—Tancaria l'impremta.

El senyor Aubert (Descals).—Repartiria *morcilla* a tothom.

El senyor Rector.—Faria tocar a trillo.

Senyoreta Marfany.—Compraria un lloro ben xerraire que em pogués substituir.

Torràs de Plaça.—Situaria un cirabotes a cada deu passes.

Rafel Hostench. — D'alegria repetiria el paper d'alcalde Borrego, als Pastorets d'aquest any.

Ramon Bretxa.—Faria construir una banyera al Firal i una a Plaça.

En Candi Torrent. — Compraria un aparell silenciós que em fes callar d'una vegada.

En Candi Agustí. — Compraria tot un cens electoral perquè pogués ésser alcalde.

El noi Gibert. — No puc fer declaracions d'aquesta naturalesa: per la serietat de la meva actual representació em convé fer el sèrio.

Xavier Piera. — M'aconsolaria de no haver pogut deixar la vara de tercer tinent, (però no ho digueu a ningú, m'agrada molt).

En Gridó. — Faria un banc local i regalaria uns gegants lluminosos a la ciutat.

En Mecus. — Faria com en Candi Agustí, compraria tots els vots d'Olot, i un cop fos concejal, canviaria tots els rètols dels carrers que han posat aquests republicanots.

En Lloses. — Oh! Faria furor! em tornaria republicà i anticlerical. En Garganta és el meu enemic irraconciliable perquè cada vegada que anava a les sessions em feia quedar en ridícol, fins que cansat de fer el pallaso, he deixat d'anar-hi. Doncs bé: tota la rifa l'emplearia en fer-me més savi que ell per fer-li la p... Ad multos annos! Ah! recordeu-vos de posar que jo no he escrit mai a «La Tradició». Es el setmanari dels poca vergonyes, carlins analfabets i que disfruten fent mal. Són uns delators. Varen denunciar a n'en Bolòs aquella vegada.

En Garganta. — Jo no puc dir res; estic fotut. Jo també podria dir allò d'En Puig i Cadafalc: Heu escoltat la veu d'un mort! Pobre de mi, que el poble m'ha enganyat! Sols em queda el yo-yo.

En Planagumà del firal, fill. — Llogaria tots els Martínezs i demés xulos dels republicans perquè apallissessin a mossèn Mir, Lloses i Bastons.

Mossèn Mir. — Compraria un salpasser amb borles, nou de trinca.

En Vidal, que no és concejal, (ve en vers i és veritat). — Faria un Casal noude cap a peus i donaria «La Ciutat d'Olot» de franc. Perderia la tristesa que m'ha produït la derrota electoral. (Ai caral).

En Pagès (orador). — Oh! si traïés la grossa! Fóra meravellós! Què faria? Què faria? Oh! que faria! (pobret, que vol fer un home fracassat en amor i en política).

En Munteis. — Em dedicaria a la política.

En Sebastià Ortiz. — Em faria retratar d'esquena i em compraria un yo-yo.

En Pla i Coral.—Em casaria. (La nostra plaicoral enhorabona.

En Calm.—Compraria una gran remesa de fija-pelo i una pinta espessa.

Iglèsies (laiques).—No afaitaria a ningú, però continuaria fent contractes d'arrendament.

Compte (Lacuesta).—Aniria en compte a gasta'ls.

En Roca de les contribucions.—Ho rebentaria tot; compraria un petit de vi, una arengada, el pa ja me'l porto.

En Xarló.—Tornaria a celebrar-ho *manu a manu* amb el meu germà.

Dot-Arxé (diputat).—Voleu que em toqui dugues vegades la grossa? No us recordeu que ja sóc diputat?

Gurt (caballero).—Si es pogués comprar el càrrec de President de la Generalitat ja podeu pensar que no m'aturaria pas amb el de Governador de Girona.

En tenim moltes d'altres però no són de gaire interès, donarem tan sols les més sobressortints de les nostres *nifias*:

La Sara.—Compraria un burro per poguer-li carregar el mort.

La Taruta i les dues Postins.—No vulgui saber-ho, no vulgui saber-ho, és molt desprestigiador V.

L'Aurèlia.—Donaria unes grans *soirèes* als meus salons i convidaria la meva excel·lent amiga Antònia Peracaula.

La Pilar Legares.—Oh! calleu! calleu! *París, Cannes, Deauville, Monte-Carlo, Niça, Tragurà...*

La Conxita Pujolar.—No se pas si en tindria prou amb la grossa per fer el que voldria.

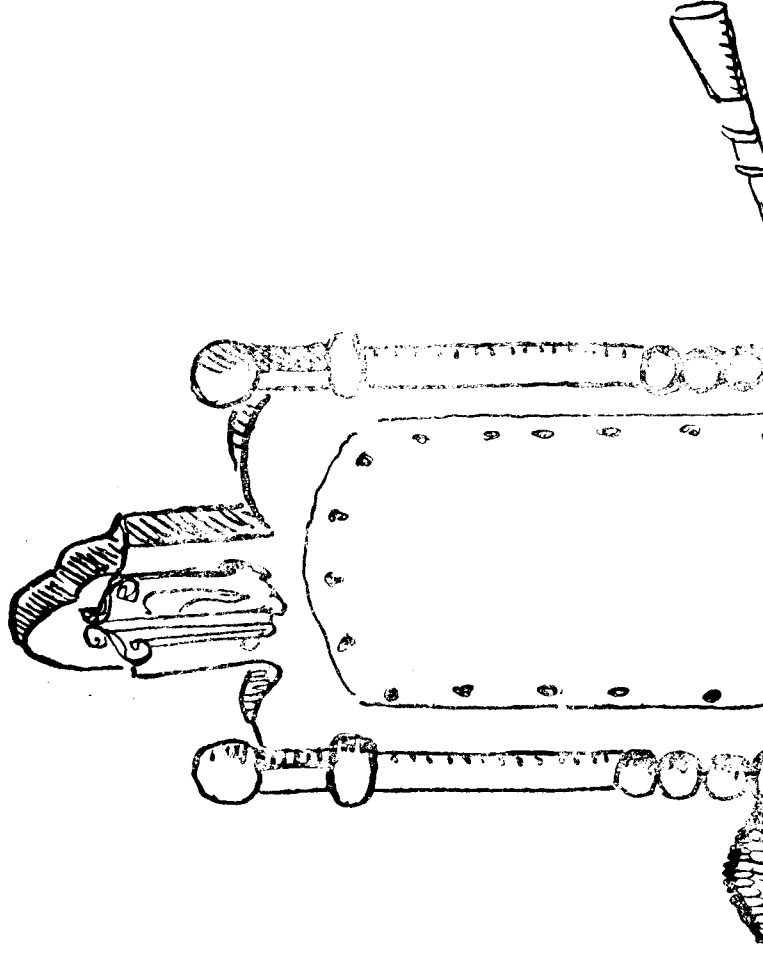
La Mercè Corsellas.—Em faria venir un entrenador anglès de tennis expressament d'Anglaterra. Ah; podeu dir que el voldria guapot.

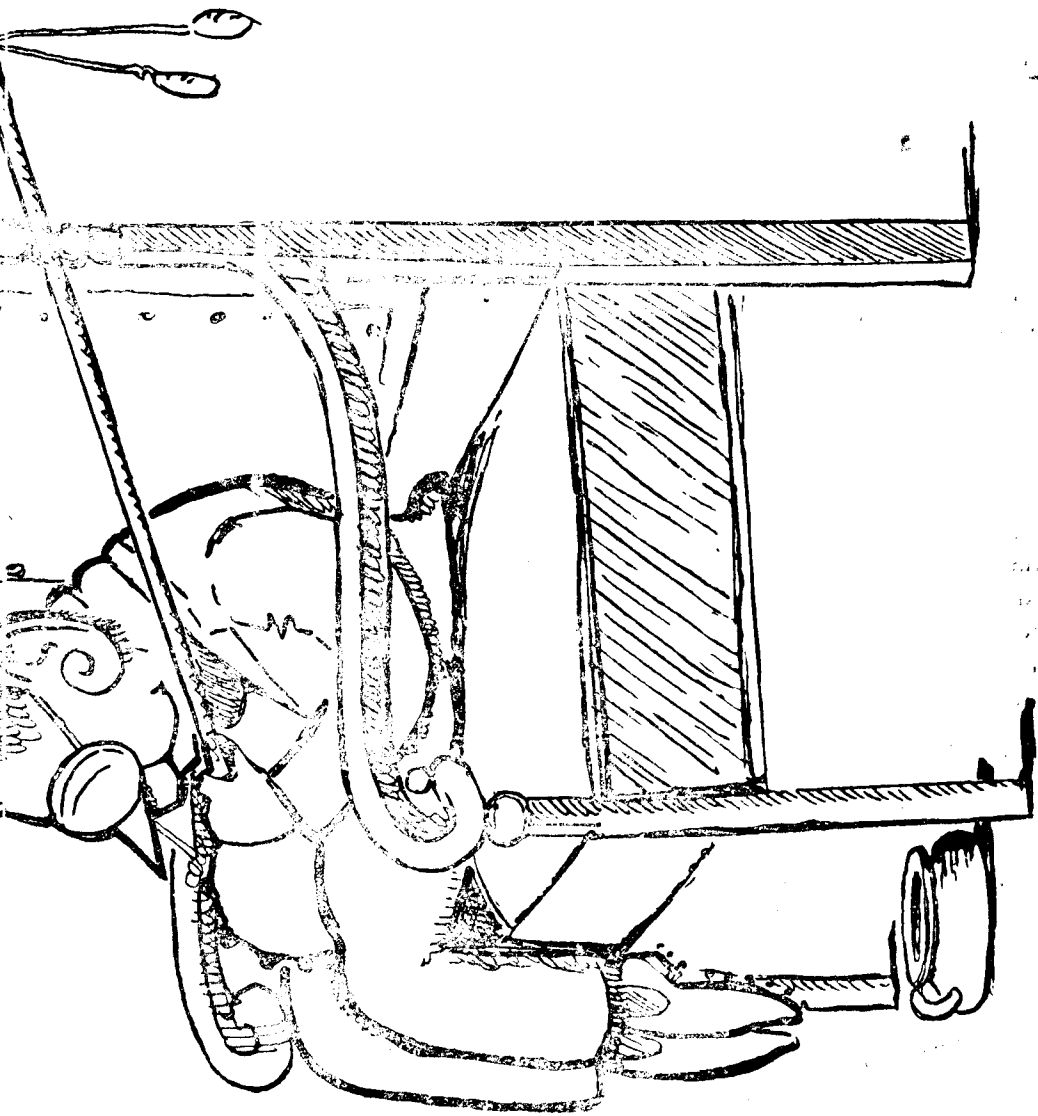
L'Antònia.—Compraria un lloro, un moro, un mico i un senyor de Puerto Rico, i la meva rival (qui sigui frare que prengui candela), li donaria el lloro, el moro i el mico, quedant-me jo el senyor de Puerto Rico.

Les germanes Esquena.—Donaríem la ídem a en Buch.

Tenim les contestes de les Manches, la Simon, les Bassols, les Monsalvatje, la Magda, la Maria, la Paquita, les de Telèfons, tot el cosidor de la Peracaula, les Gents, les Berga i les Rumberga, la Lola, l'Angelina, l'Oliver i moltes d'altres, però ja ho veieu, hem acabat la plana.—*J. Mentider.*

LA HISTORIA ES REPETEIX

Botó, Pipí, Bassols, Hostench i... d'altres

Siluetes ciutadanes

El mestre tites i la pentinadora

Temps era temps, que pels carrers d'Olot corria un pobre diable que feia de mestre, i que va plegar el rem per falta d'alumnes. Era carlí; menut de talla; portava boina escarrancida i un bigoti als morros, que no desdeia del seu tipàs de tradicionalista convençut. Familiarment li deien *Santiaguito* (quin nom més mono!). Havia empaitat els *calès* d'una noia grossa, dient-li *requiebros* dels més encaramelats que ella escoltava com un cant de sirena, i ja havia començat d'ensalivar pensant amb la vida *opipara* que podria donar-se bon punt casat; però volgué el mal fat, que ella s'adonés a temps de les desinteressades (?) intencions del carlinès de marres, i en lloc de donar-li el sí, el que li va donar fou un cop de puny allà on hem dit que tenia el bigoti.

Llavors decebut, trist i consirós, va trobar-se al camí amb una pentinadora decebuda, trista i consirosa, i varen creure convenient de posar-se de costat, per seguir la via tots dos, decebudets, tristets i consirosets.

I, ail festa que va bét! des de llavors mai més varen deixar-se. S'acompanyaven mútuament a les feines respectives. Cada matí feien el passant pentinadoril: arribats a casa la clienta, ell es quedava abaix al carrer, de *reten*, vigilant el preuat tresor que s'havia enfilat dalt el pis per treballar, mentre amb les mans a la butxaca acariciava la *culata* de la pistola, (hem de creure que en portava, puix que això i els rosaris són dos instruments que els carlins no deixen mai). Ella, en pagament d'aquesta *lealtad*,

l'acompanyava en tots els mífings de totes les Urraques, i aplaudia més frenèticament que mossèn Xàntre i mossèn Mir.

I arribà a tan alt grau la compenetració, que en aquells moments tan tendres en els quals els enamorats es diuen tendreses, ella deia: ai! el meu Jaume! I ell: ai! la meva Margarideta!

A la Joventut Tradicionalista

- Has vist, «La Tradició», el teu periòdic predilecte, escriu hivern sense H.
- Per força, es varen acabar totes per la processó de les festes del Tura.
- Hem de deixar de combregar amb les idees dels carlins i fer-nos de l'Esquerra. Si ho haguèssim fet a temps avui podríem treure el ventre de pena, assistint a l'àpat de l'Estrella.

bom bo lles

La viudeta s'ens ha tornat rossa. Que li ha passat a la viudeta?

Tal volta un ensurt?

Tal volta una relliscada?

Desitjaríem que no més fos aigua oxigenada.

Per una nova pel·lícula que s'ha de filmar a Now-York ha estat contractada la parella ideal Basi i Quimeta Moras.

En l'esmentada pel·lícula hi pendrà part l'atracció mundial «Fango el sapastenuaire».

Ens permetem encoratjar cordialment a l'amic Nasi de cân Mobles, en la tasca difícil de la conquesta de l'Aragó. Es un d'aquells casos de ver-tader interès públic: cal recordar només, com fou precis tota l'empenta d'un Berenguer per encaçar la Petronila i

apropiar-nos l'Aragó. Ara, ja és del tot sapigut, que en aquesta part d'Espanya, no h tenim gaire res a fer. Si l'amic Nasi surt amb la seva, caldrà imposar-li doncs la medalla de mérits de guerra.

En Plà va de bracet... Es deu casar.

En Ramon Sacrest va de bracet... Es deu casar.

L'Andorrà a vegades també hi va. Es casarà?

En Xarló ja no s'arrapa. Ja deu ésser casat, o ella s'en ha cansat...

Amb axò nenes, veureu provat com donant el braç es queda [ben lligat.

Dilluns passat, al Firal, la Trinitat de la Creu, jugava a saltar i parar amb un vedell acabat de nèixer.

No cal dir que era la cosa més *coquetona* del món. Llàstima no fossim més a mirar-ho.

L'amic Quimet del Toro N'ell, ens prega volguem demanar a les gentils senyoretetes de la nostra ciutat, que tinguin a bé ensajar-se en el maneig del sifon, quan els sigui precís utilitzar-lo per a ruixar a n'En Coca.

Diu que això és en precaució de la no repetició de casos lamentabilíssims com el que li succeí el diumenge passat, que per aquest procediment el deixaren fet una *coca*, tot i no tenir-hi cap mena de parentiu.

Els *Pagesos* del carrer de Fontanella, han acordat la transformació de la seva cafetera amb moviment, en un tractor, que utilitzaran *para ocupaciones propias de su nombre y sexo*

La simpàtica filleta de don Gregori, el sofert funcionari de ca la Ciutat, sembla que entrarà com a model de dones ben decorades i per tant decoratives, a qualsevol de les nostres drogueries. En Paxaxo serà el realitzador.

Circula amb molta insis-

tència el rumor de casament d'alguna de les virtuoses senyoretetes de can Bolós del carrer Major, el qual, donada la seva joventut agraciada, tindrà lloc a porta tancada, amb el no menys jove agraciat senyoret Esteve Morer, president per edat de la Joventut Tradicionalista.

Ad multos annos.

Les senyoretetes Arimany, modistetes de renom mundial, preparen activament la cavalcada dels Reis, en la qual hi representaran el paper dels tres monarques.

Cavalcaran sobre *mamuts* aproximadament de la seva edat.

Greta Garbo, i Clara Bow (a) germanes Ferrés, pentinadores al Nou de Sant Antoni n.º 4, s'han canviat el vestit: faldilla marron amb una ruixa d'estrenyacaps del mateix color en l'extremitat inferior; bluseta de punt vermella, molt elegant i bufanda del mateix color en el coll.

Com en els figurins de revistes de modes, porten el noi Tosques al costat, que els hi dona tò. (No és que el noi Tosques surti en les revistes de modes acompanyant els figurins. Volem dir que,

com s'acostuma en aquestes revistes, fa el paper d'home.)

La Premsa d'aquesta setmana ens informa que Maurice Chevalier, es diu Manuel Mora i és fill d'Ecija — un espanyolàs com una casa,— com si diguèssim.

Es probable, que aquesta setmana els periòdics diguin que en Parés és el Mòjica autèntic.

El dia de Sant Andreu, en Xarló petit ballava desesperadament al Centre Obrer.

Què hi anava per divertir-se? Punyetes. Per negoci.

A l'endemà totes les dones que hi varen ballar anaven a comprar arengades a casa seva.

Sembla que en Ramon Adroguer del Tura festeja.

Les nostres informacions ens fan suposar que es tracta d'una noia que encara no té el consentiment paternal.

Si podem, el número vinent ho direm.

El romanço de moda

L'Enxufe

(música del «VALENCIA»)

Enxufeeeeee
és la cosa més moderna
que per viure a plom hi haaaa...
para-pa-pà papà papà.

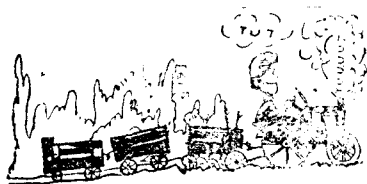
Enxufeeeeee
podeu preguntar-ho a en Calm
ell mateix us ho dirà
para-pa-pà papà papà.

Amb l'ajuda de l'Esquerra
i dels que la van votà
sense por d'anar per terra
veureu com s'hi enrolarà.

(Estribillo)

Enxufeeeeee
és la cosa més moderna
que per viure a plom hi ha
para-pa-pà papà papà.

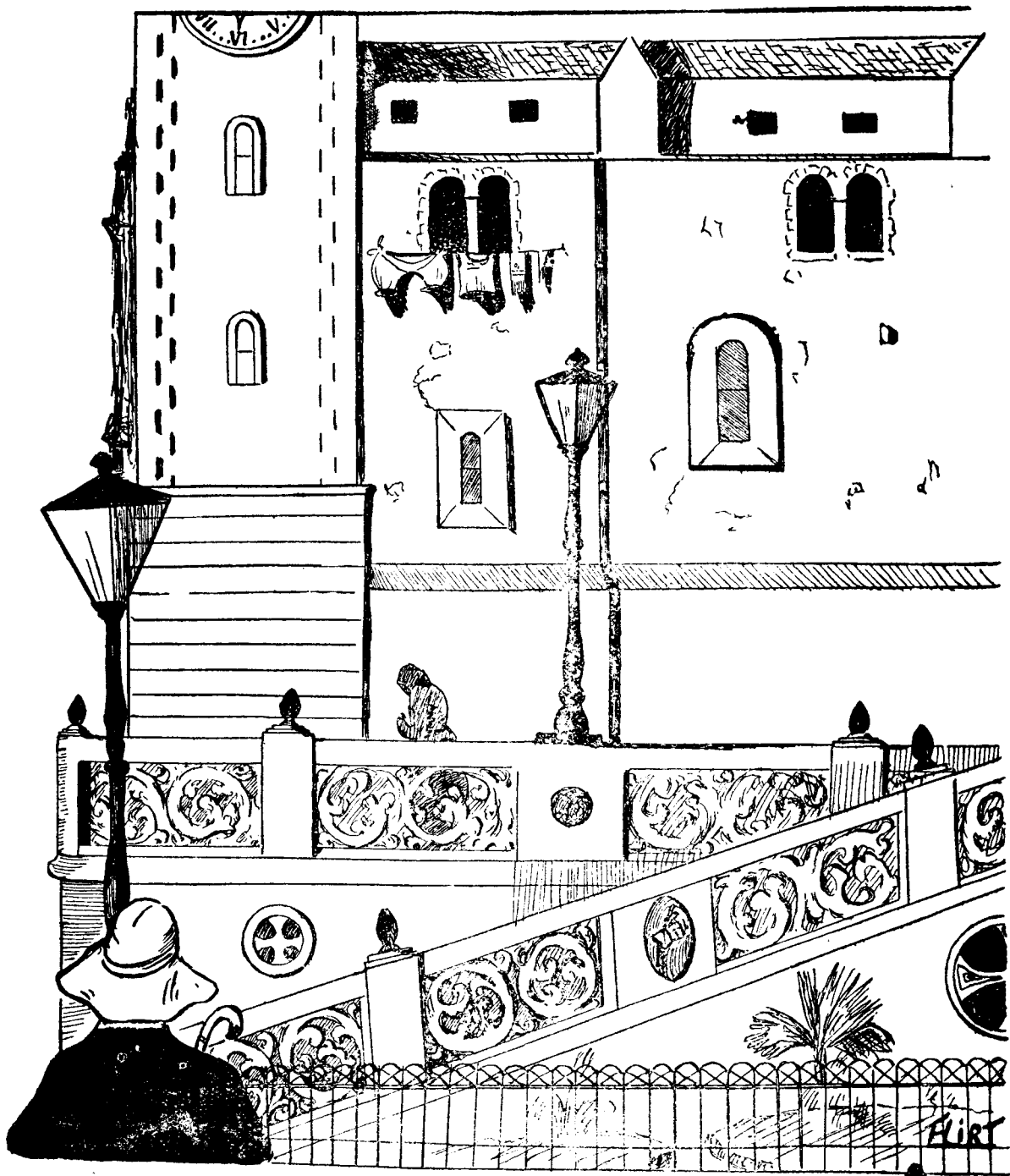
Enxufeeeeee
podeu preguntar-ho a en Calm
ell mateix us ho dirà
para-pa-pà papà papúm.
!!Xim, xim, bum!!

Correu

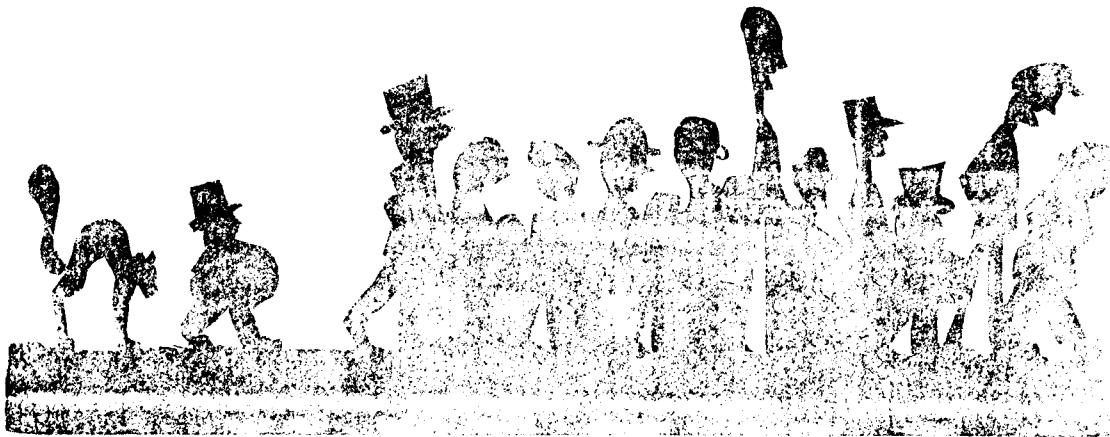
No hem tingut temps de contestar-lo.

Olot, artístic i monumental.—De la manera que algú engalana els
balcons els dies defesta grossa.

(Clixé de «L'Ull»).

Després de les Eleccions

Els intel·lectuals del Casal, acompanyant